

Rudolf Altschul

Poslední čas
~~První čas~~

10

Rudolf Altschul

Poslední čas
~~**První čas**~~

Edice Ztráty a nálezy, svazek 10

Podbořany 2024

Anděl – zvoneček, bonbon osladil romanci. Ale kapelník, prokletý kapelník, jehož bortivé čelo se stále naklánělo nad propast, neustal v opakování jednoho motivu, jemuž přidával stále víc a víc dynamiky, až se konečně, zcela na dně večera, zdálo, že se svět rozštěpil. To, nač zíral, naplněn únavou, to již nebylo defilé skutečnosti, hudba, svět, ženy, tíha, defilé slabosti, to nebyl již schematický a špatný svět, byla to žena, úplně osamělá, žena, osamělá hudba, byla to dynamika bez mezí, programní čas, mávající na rozloučenou ocelovými šátky. Špinavý čas, a přece byl neskonale čistý, při pohledu na černý obzor, horký obzor, který tu zrcadlil dění, dva světy, jež se rozštěpovaly na pestrý výčet situací, když každý byl přesvědčen o jednotě. Čistý čas, rozlité v celém světě, když pravda byla nejméně vážena, čistý čas v každém z nás, čistý čas a špinavý při pohledu na sebe. A co zde bylo mimo nás. Byla tu možnost rozdvojeného obrazce, o němž je těžko říci, že je člověkem. Všechna pozadí, ať byla a jsou brána jakkoliv, byla spalena hudbou, byla spalena životem samým.

Měsíc přednáší svou svrchovanou báseň, klavír, mimoděk hrající každým svým úderem svou báseň a hory poesie, zrudlé hory poesie mizí. Světy valí před sebou mosty, déšť a jaro. Svrchovaná chvíle konstrukce začíná. Člověk, rozlité v celém světě, kráčí nyní ve všech svých obměnách, kráčí pod mosty, kráčí podél řek a je sám. Je šťasten se svou láskou, je šťasten, neboť nevidí nic mimo svět. Ubírá světu jeho jméno, jež vrývá svými pohledy na všeobecná slunce. I jeho lásky ubývá, jeho smutku ubývá, jako ubývá slunce. Ano, dva proudy, dosud nenápadné, se slily. A slévají se každým dnem, každou nocí. Třeba dříve vymýšlel kamenům tvary, maloval jim vlasy, je dnes zcela šťasten, vidí-li svou lásku ve všech obměnách, vidí-li sama sebe skrz všechna kalná skla, skrz své lásky, vidí-li část konstrukce, jež je vestavěna do jeho očí. Žádoucí mrakodrapy bez sluncí se slepě a chybně potácejí ze strany do strany, mýjejí chodce a volají je o pomoc. Nic nehřešilo, nic se nepřeklánělo definitivně tam, ani tam. Je to družstvo konstelací, proudů, bez očí, po ničem netoužících tužeb. A jde tudy člověk, zmaten se dívá doprava a doleva, hledaje své lásky, jichž ubývá, hledaje sama sebe, myslí, že sám neubývá, pevně přesvědčen, že pravda se konečně objevila, vypočítává, snad správně, její dimense. Je šťasten ve svém kolísání, je šťasten, že se téměř dotýká podzemních pramenů,

o nichž myslí, že jsou skryty v nedobytných mlhovinách. Točí se kolem své osy, rozkomíhává svá příslušenství a myslí, že se část po části nalézá, že nalézá příbuzenství ve vzdálené Africe, v zemích zimy. Pomalu doznívají ozvěny jeho touhy; pomalu a rozvážně se člověk překonává. Hledá pohyblivé čistoty, jež nachází stále kolem sebe, ve vůni hedvábí, ve vůni kašmíru, civí celý nešťastný ve špině večerů, přičítá večer slunci, koupe se ve hvězdách, ale marně. Konečně zahajuje odvážnou hru se silou. Vidí, že je marné zaměňovat pojem za pojem, neboť zaměňoval těž představu za představu. Ale ani na to nestačila jeho síla, neboť stále mu zbýval čas. Tu si nevěděl rady, rozhazoval se tedy do času, hlava nehlava, až z něj téměř nezbylo nic.

Na druhé straně leknínu krácel Ježíš Kristus. Osvobozený Ježíš Kristus, muž, který dlouho nevěděl, nosí-li za sebou stíny. Ale ano, řekl si jednou, když bylo vše ztraceno; všechny mé stíny, které za sebou nosím jako pokoje lásky, jako prostor jara, všechny mé stíny mě staví tváří v tvář holé skutečnosti, postrkující mě kupředu, stále kupředu, ve dvou směrech. Jsem neohranou radostí a věřím v Radost. Nebo jsem chud a smuten a nevěřím v radost, platím smutkem. –

Ale Ježíš Kristus měl zbraně. Měl tolik zbraní, že nenechával plout svůj život na vlnách, na vlnovce protínající život a svět. Ježíš byl sám, byl plný prázdna a svrchovaného pohledu. Lámal s absolutní jistotou zákony myšlení, podroboval se sám sobě, kde bylo třeba, neodporoval si nikdy více, než unesl jeho charakter. Ježíš byl sám, ale měl svrchovaný pohled na radost i prázdnotu zároveň. Nebloudil pro naději, nevzdával se naděje, ani nepřijímal pokání. Boží pokání bylo jinde, nebylo naplněno radostí ani Duchem svatým. Boží pokání mělo za sebou osudy všech světských ubožáků, mělo za sebou šířky a hloubky vítězství i porážek, všechny činitele času i prostoru.

„A jestliže by kdo [nečitelné slovo] od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této.

Takt praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.

Milost Pána našeho Jezukrista se všechněmi vámi. Amen.“

Poslední čas

U barového stolku seděl Ježíš Kristus se svou dívkou. Ale On snil. Před očima mu defilovala řada básní, řada prostorných motivů, řada dívek, jejichž pohledy prozrazovaly utrpení a lásku. Tu vystala Pánu Ježíši před očima veliká přehrada lásky, závratná iluze lásky, pokrývající zelené [nečitelné slovo] mučedníků. Ale Ježíš Kristus byl šťasten, objal svou milenkou a s největší rychlostí ujel pryč, daleko pryč.

22. III. 44

Celá konstrukce

Ptáš se

Svět

Já

Po celé zemi

Zde žebříček

Zde opět jeden žebříček

Ptáš se

Činíš si

Zde opět jeden

Opět jeden

Modrá noc a její tunely světél
Záblesky prostoru v očích milenky Pána
Červené klíny se vklínují modré noci do očí
Posvátná vlhkosti
Drahokam do tvého zranění
Pleť roní slzy oči roní krev
Skládají dálky do mnoha jediných bodů
Drahé očekávání
Chudičké variace
Jenom malé červené klíny
Slza se rozpije v Tvém zranění
Pohneš se v své něžnosti
Vzbudíš se
Tvé zraky se vzepnou ke stropu
A zbudeš ty jediná ty
Poroučející prosbou
S ozvěnou odmítáním
Zbudeš jediná ty
S kouzelnou irradiací tebe
Někdy vnikneme
Někdy se odvrátíme

22. III. 44

Mnoho jediných bodů
 Jenom jediný bod
 Mnoho
 Jediný
 Někdy vniknu
 Někdy se odvrátím

Odcházejí
Přítmím životů svých
Odcházejí
Kde končí konce desatera přikázání
Kde končí konce mého pohlaví
Časy
Zde jsou
Sever zní černou hudbou
1 dny růžové
Severní země jsou tropické
Noci mezi hranicemi
Snů zemí
Je třeba znovu tě nalézt

Odcházejí
Přítmím životů svých
Noci
Je třeba znovu tě nalézt
Jenom malé červené klíny
Slza se rozpije v tvém zranění
Drahokam jehož oči
Časy trylkují své písně
Valí se vpřed
Je nutno opět podstoupit zápas
Závoj
Noci
Je třeba opět tě nalézt
Slunce
Již slábnou řeky mění se v říčky
Oblaka mění se ve vlny
Boky a ňadra
Slunce
Postavím proti tobě safír
Klavír z oblohy

Hvězdy zůstanou hvězdami
Zůstaneš svou
Se svou chimérickou irradiací
Zítřa

Zelené sady z nichž roste Amerika
Docela malá Amerika
Dívka

 v hrsti vlhko

V hrsti mateřídoušku

Vůně dávna

Vůně jara

Docela malý mrakodrap

 s hudbou

Vůně budoucnosti

Dřívější stíny

Slunce na polích šťasten

Rovný

Klíč nalezen

Východ slunce v tvém horním víčku

Duha paží rozhazuje mateřídoušky

Nastavuješ oči

Hudba jásá

Happy days are here again

Žluté sedmikrásky
Odcházím sám přicházím VŽDY
Ale jenom

Žluté citrony žluté sedmikrásky
Život je napsán za očima
Ty jsi napsána před očima
Jako průhledná sukně
 Vánky vlahé vánky
A dusno na zemích dusno v poušti
Je před bouří
A my jsme ještě blíže tomu
Ještě dále za bouří
Žluté sedmikrásky
Život je napsán za očima

Jsi připevněna u mne
 Blízko blízko jsou tvé oči
Tvá ňadra politá citronovou šťávou
Irradiace se blíží tvým skutečným rysům
Daleko je svět pouště v mracích mráz ve vesmíru
Za výklady splněné sliby
Žhavé měsíce plují ve vlasech
Svět se naklání
Také žití se naklání
Sbohem období sbohem zimo v sněžných šatech z pohádky

Chrám Mohamedův se zřítíl
Mojžíš shledává své svršky vraceje se pouští
Z Týnu vycházejí bílá oblaka
Živote neboj se

drahá ty se též neboj

Život je napsán za očima

Drahý život ve chvílích

kdy koráby na vlnách éteru

zpívají

životy z p í v a j í

Šťastné dny jsou zde opět

Davy světél v tvém žití

Davy zvonečků v tvém žití

Průlinčité horké údy

Zpívají

Šťastné dny jsou zde opět

24. III. 44

Pro mne je bezprostřední život i ve vědě, ve filosofických problémech. Konečné vypořádání se s problémy, jakkoli by bylo namístě, není možné.

Roztažené okolí
Tolik a tolik já
Neplyne již život
Neplyne již svět
Vlny umírají
Život se ztrácí
Rozplývá
Kdo nežaluje dnes
Kdo neztrácí se dnes
Opět poslední pohledy do dálky
Svět neuvadl
Život též neuvadl
Mnohosti ztrácí tep – Tep neuvadl
Také nyní
Divoká krásu
Přijď co se neztratilo

Zbaven matné černě
v duši do emailu bzučících dále
V jedné kostce
Uzavřena

Tolik kluzká radosti tolik radosti
V podzemí lanové dráhy mučící nástroje očí
Mučící nástroje radosti
Vlhký pot dále telegrafních drátů
Souhlasím Ne
Souhlasíš Ano
Měsíce se připodobní
něžná ano něžná ano
Ach vím ach vím
kde jsou ty měsíce
Neporozumění vlastním nesouhlasům
Vlastnímu rozporu
Milá Ty
Píši Ti dopis
Veliký zpovědní dopis
Přicházíš v podobě muže
Přicházíš z ostrovů v Tichém oceánu
Jež se mění v křemičité skořápky
Se svými lůžky z citronů
S roztodivnou červení prapůvodních květin
Oči květin
Květy očí prapůvodní červeně sen krajty
Samet tvého klínu sametové oči
Pokoje dobra
Pokoje dobra a lásky
Stupeň klidu po stupni purpuru
Vyjmenovat stěny
Zde stěna zde opět jedna stěna
Padá

Lékař
Jímž nechci být
Lehkost
Jíž nechci být

Neubráním tě před pádem
Vltava se svými řetězy
Lodníci se svou Vltavou

Spi
Proč nechceš
Sníš o tom co nechceš
Padáš tam kam nechceš
Se mnou
Se svým slovem
V bílém plášti
Lékaře

Drahý příteli

Zaznamenával zákony jednoho pořádku
Barvami vydolovanými plachtou
Jméno azuru
Azuru dobra
Vracel se stále týž
Stále stejně dobrý
Stále stejně ponořen
V lásce ženy k muži
Žena v počátcích po mnoha bolech

Žena stále stejná po mnoha zákonech

Jejichž nestvůrné polibky byly jinde

Strašně jinde

V jiných místnostech

Lokálů bez úst

Se zbraněmi bez úst

Rudých jako ústa její

Kdy cele krouží nad hlavami

Ještě pod sebou udupává hlínu

Ještě se dívá horkýma očima

Dolů

do krajiny

Bez zdvojení

Bez závratí

Typ statického člověka: apriorní určení „své osoby“. To jsou již určeny všechny budoucí intence. A to je velká chyba. Je nutno spolehnout se na fyzikální pravidlo o výslednici sil, má-li býti tato sféra překlenutá.

Je přece nutno sečítat život je znovu a znovu, aby byla lépe opakována minulost, aby byla individualita obklopena co nejméně nebo co nejvíce.

Neplyne principiálně

Poměr 1) poesie } k životu
2) umění }

Přijímej další noci přijímej oblaka
Pantomima jež se odehrává na dalších koncích v dalších dálkách
Tvých nader
Chci býti hercem horizontu za tvými rty v tvých ústech
Jemná přijímáš zlé a přeměňuješ je v dobro
Skončený chorál špatnosti
Měníš vše svými víčky jejichž tvar tvoří naději
Nadějnou naději
Přijímáš studené měníš je ve vlhké
Sprškám noci
Zmíráš trápena tropickou oblastí
Temnou pletí svých sluhů
Jejichž děje přednášejí terasy měsíci
Lepra žen lepra tanců lepra ohňů
Přijímáš vše vše přeměňuješ v dobro
Nechávajíc domům za spolčnice rána
Někdy odpoledne melancholicky utrňávající rozkvetlé pampelišky
Vijící si z nich věnečky ke svatbě s večerem
Tvé vlasy zpívají až k polárce
V každém obraze jiný svět
Vycházím vyzbrojen touhou
Padacím mostem života
Měnící spektrální barvy krásy ve smutek
Ve smutek oděný v dlouhé a jiskřivé roucho
celého světa
Jenž je zároveň Tebou
Na krku místo křížku
závodní
mléčnou dráhu
na níž se potácejí dvě opilé polárky
Ty krásné dobro
horoucí i mrtvé
Ty krásná krásno nikde nekončící s očima v sloup
Krásná polárko z pohádky
Tvá stříbrná ústa oranžové oči

Vidím tuláka naklánějícího se přes zábradlí mostu
 Vidím tvé roucho přecházející přes zábradlí kouzelného domu
 Kouzelnou hůlku jež se vztyčuje
 Na znamení věšty
 V očích tygřice
 Vteřina ticha a z hůlky se stala štěrbina
 Barvy a tóny
 Křesťanská slova
 Analytické šipky
 Kategoricky směřující k svědomí
 Kolik poschodí
 Kolik salonů má motýl
 Smrtihlav polárka
 Medusy půlnoci se chvějí
 Nechceš
 Závory se skřípavě odsouvají
 Brány otvírají
 Prometheus s Goliášem plivají na písek
 Odvracíš oči
 Struny srdcí napjaté k prasknutí
 Vidíme souostroví se zvrácenou hlavou
 Usmíváš se přes tvé oči se ženou mračna
 Za tvými očima kyselina houslí
 Lkající varhany
 obrovské citrony mračen
 Nechceš a pláčeš
 Analytické šipky
 Nechceš →
 Kategoricky směřující k svědomí
 Jsi korunou světa
 Rozkošný bol
 Hrozná krása krásná rozkoš
 Jako krása a rozkoš
 Opilé polárky

Směřují k oživenutí

Plameny podobají se řekám

Nádraží podobají se plamenům

Touho

Krásné dobro horoucí i mrtvé

Jemná přijímáš zlé měníš

Polibkům stíny

Rozbýváš něžně tolik hrubé lastury

Dáváš najevo povrchnost a zatím

Všechny šipky

Zoufalé silnice bez odezvy

Náhle usměrňuješ v lásku

Vděčnost

Nevůle

Soukromá honba

Stále unikající

IV. 1944

Nemoc svědomí, jež nemá daleko do zlomení. Je to všechno nějak mile stranou, nerušeno, kde právě chci, aby zůstalo. Je to snad nechuť sdělovat si soukromé věci světa, když mi bylo dovoleno, abych je ukradl. Je to onen známý hnus, nemoc svědomí, jež kolísá mezi závistí a vděčností.

IV. 1944

Vše se tenkrát ironicky usmívalo, vše bylo v očekávání velké události.

„Theorie o lidském subjektu.“

Bylo vždy mnoho method a theoríí.

Objevení finality: (Henri Bergson)

A pak opět jaro. Zima, posypaná zmrzlým pepřem, oděná v jiskřivé roucho vládnoucí dámy, odešla neporažena. Bílé a napjaté svaly stonků čekají na příhodnou dobu k vybití. Jaro s napřaženými údy se slepě žene, udupávajíc vše, co se připlete do jeho zázračné cesty, ale přece je klid a dobro.

Obávám se o svůj život. Po vrcholných výjevech v mém mozku se skupuje se svět do podivných složení, do podivných forem, usiluje o můj život. Učinil jsem vše, co bylo v mých silách, abych zabránil těmto ošklivostem. Avšak situace se neustále přiostrňuje. Vzpomínám na Arthura Rimbauda, myslím na to, jakým zázračným způsobem vyvázl Zbyněk Havlíček, přemýšlím o jeho zásadním podvědomém odporu k určitým složkám mého jednání. A jakým nejšťastnějším způsobem vyvázl genius André Breton. Jsou to magnetické přívěsky Mléčné dráhy, oblasti zla, oblasti mrtvého konce. Učinil jsem vše, co bylo v mých silách: předal jsem životopis Arthura Rimbauda Dobru. Isoloval jsem se, uzavřel jsem se v nedostatku vůle. Jen k jednomu ještě nemohu dospět: k onomu splnutí s Dobrem, ke skutečné záchraně. Není to boj, je to život, roztríděný do pojmů, přesně označených. Jejich souvislostí je indiferentní vláha, úžasně spojující Bezejmenná Dobra, vzájemně se utápějící ve vlastních pravdách.

26. V. 44

Wie treu sind deine Blätter.

Na haluzích světa
A na moři léta
Vše je zlomeno
a

à E. F. Burian

Nyní již jasně vidím rozdíl mezi myšlením a literaturou

Literatura jako křeč, jako filtrát denního myšlení.

Právě tak jako jistý zápas, v němž první čekal tak dlouho na začátek útoku, až měl pak jistý úspěch i vynaložením velmi malé energie, začínám nyní svou generální ofensivu s velikými zálohami. Jedná se zde o přehodnocení pojmů. Mé zálohy jsou slabost a slabostí zároveň

Pravda hledá svět v náměsíčných
Květy hvězd večer pomalu vadnou
Vosková loutka zapomněla
Ach opravdu zapomněla
Vypadnout ráno ze šatníku
Orient tváří masek bez pohlednic
Zrcadlo – oči žen
Marfané hledající čtvrtou dimensi na Zemi
A jejich mravenečníci
Jak chytří jsou této noci malí mravenci
Zpěvavé ryby
Noční varhany
Zapomínají na malá sluníčka
Ano zapomínají
Ve vši své něžnosti
Jak uloupnout věneček studni
Malá vosková maska
Ty jež jsi zapomněla na svou povinnost
Spát v šatníku
Ano ty jež jsi na sebe brala naučení květin
Ssát ženy z žil
Jimiž až do noci proudila krev
Ty jež jsi byla vždy tak lhostejná
Tak bezúhonná
Odráží se v tvých očích krev měsíce
V očích krev Alžíru
Z dnešních snů se lidé dozvídají něco z Tebe
A něco ze mne

Pardubice 9. VII. ve 2 hod. ráno

Alla pán [nečitelné slovo].

Nyní, nebo nikdy.

Ein kleiner Witz.

Každý z vás zná jistě mnoho spolků pro ochranu zvířat, Červený kříž, svobodných zednářů apod. Nikdy snad ještě neexistoval spolek, o němž vám budu vyprávět. Čítal celkem patnáct členů, vesměs chytrých a silných mužů. K schůzím se scházeli v tajném úkrytě nedaleko Static. Byla to prostorná díra v zemi, která měla dva vchody. Jeden byl na svahu kopce a zavalen těžkým balvanem. Důmyslným zařízením bylo lze balvan odvaliti a vstoupiti dovnitř. Prošlo se nejdřív úzkou chodbou, při níž měl službu muž, který obstarával totožnost členů. Každého propustil pod heslem „Mona Norová“. Pak se přišlo do velké síně, kde se shromáždění shromažďovali. Druhým vchodem byla dvířka v kopci, jimiž se příchozí dostal do velké síně. Věděl o něm pouze náčelník Jiří Mareš a jeho sekretář Benjamin Cíza. Svaz založil a pojmenoval „Království mrtvých“ jeho náčelník Mareš. Když byl ještě mlád, neboť nyní byl stár již 48 let, zajímal se o jistou Monu Norovou, jejíž jména užil za heslo. Ale byl zavržen a ona se provdala za Rudolfa Greifa.

Mareš byl zdrcen a přísahal pomstu. Sebral 15 věrných přátel a s nimi vytkl si za cíl pomstu na Moně a jejím manželů. Proto též dům, v němž Mona bydlila, byl strážěn jeho špehy, kteří při příležitosti ji měli chytit a dovézt k němu. Dosud se jim ale nedařilo. Jednou dokonce se na ni vrhli, ale byli nuceni uprchnout a ji zanechat domovu a manželů. Tím ale poznala Mona, že je stopována, domyslela si od koho a proto povolala četnictvo, aby chytlo podezřelého. Ten však byl dobře schován ve své skrýši a všechno pátrání po něm bylo marné. Přísahal se svými věrnými pomstu, a půjde-li to, pomstu po jejich smrti. Byla to sice jen fantazie, ale přec na ni členové „Království mrtvých“ věřili.

Musím vás s jeho členy seznámit. Vyjma předsedy Mareše a sekretáře Cízy, jenž byl asi pětatřicetiletý a k tomu dosti bázlivý, byl zde velmi statečný muž jménem Landorf se svým příbuzným Keistem. Nejbystřejším členem byl Vajgl. Přátelé Foster a Šplýchal bývali vyzýváni k tomu, aby strážili Monin dům. Bratři Joža a Mirko Rumlerové byli proradní chlapi, s nimiž měl náčelník potíže. Za část peněz by jistě tajemství vyzradili. Proto byli hlídáni, ovšem tajně Petrem a Stouleyem. Do spolku byl též čítán vyzvědač Karanda. Zbývající tři členové Liška, Záruba a Halík strážili v tu dobu Monu. Členové spolku byli stateční muži, vyjma Cízy a bratří Rumlerů stáří mezi třicítkou a čtyřicítkou. Jednou při schůzi atd.

- II. Vyzvědač; poplach; prozrazení!
- III. Dávný hřích; trest smrti
- IV. Sdělení příteli; smlouva; musí se zachránit
- V. Pátrání po hříšníkovi; uniknutí.
- VI. Nemožnost; je střezeno! domnělá smrt;
- VII. 16. únor; napětí; zděšení.
- VIII. Prohledání stop; lapení;
- IX. Pokusy o útěk; obklíčení.
- X. Hlad; před popravou
- XI. Záchrana; konec spolku.
- XII. Šťastná shledání.
- XIII. Po letech
- XIV. Doslov

Ediční poznámka

Básně Rudolfa Altschula (1927–1945), téměř mytické postavy českého surrealismu, se dočkaly „knižního“ vydání (útlý sešitek, v němž vlastní texty autora zabírají jen 37 stran) až v roce 2021 (R. Altschul: *Otázky rychle kladené v běhu*. Praha, Dybbuk 2021). Editor Radim Kopáč si v ediční poznámce povzdechl: „Opisy rukopisů a opisy opisů. S různým členěním, s různými názvy, v různém řazení; někdy s vepsanými opravami, někdy s překlipy. Některé básně se opakují, jiné přežily jen ve zmínkách, další jsou ztracené.“

Nedlouho poté, co knížečka vyšla, jsme našli v pozůstalosti Marie Havlíčkové, manželky spisovatele Jaroslava Havlíčka, mezi různými papíry, školními a poznámkovými sešity jejich dětí Zbyňka a Evy atd. sešit formátu A5 v měkkých zelených deskách (z něhož je větší část stránek vytržena), který obsahoval rukopisy básní a textů Rudolfa Altschula.

Ve stejné krabici jsme našli dvě volné stránky formátu A4, zde uvedené v dodatku. Zda jde o text, o kterém se letmo zmiňuje Zbyněk Havlíček v deníkovém záznamu z 10. 1. 1944 (viz Z. Havlíček: *π*, edice *Ztráty a nálezy*, sv. 9): „Rob [Kalivoda], který již slyšel Rudolfovu prózu, říká mi, že se mu nelíbila,“ není jisté, vysvětloval by nicméně, proč autor další kapitoly nenapsal.

Vzhledem k tomu, že jde o první a dosud jediné vydání přímo podle autorských rukopisů, texty uveřejňujeme bez dalšího výběru a bez jakýchkoli redakčních úprav, ponecháváme i dobový pravopis. Ponecháváme i části, které autor přeškrtl šikmou čarou. Jsou to tyto texty:

- s. 8 od „Modrá noc a její tunely světla“ po „Někdy se odvrátíme“
- s. 16 od „Žena stále stejná po mnoha zákonech“ po „Bez závratí“
- s. 16 od „Neplyne principiálně“ po „k životu“

Název volíme podle názvu prvního textu (respektive prvních dvou textů): *Poslední čas*. Podle tradice měl být *Poslední čas* název jedné z dvou Altschulových „útlých sbírek“, jejichž originál však, zdá se, nikdo neviděl. Zda jde o tento zápisník, nevíme. Jistou pikantností je, že název prvního textu sešitu byl původně *První čas*, ten je škrtnut a opraven na *Poslední čas*.

Lea Lomecká a Jaromír Ratel

Rudolf Altschul
Poslední čas

Rukopis autora rozluštili, opsali a pro tisk připravili Lea Lomecká a Jaromír Ratel

Sazba a tisk Ateliér Avarť

Vyšlo deset číslovaných neprodejných výtisků,
z toho první tři na papíru Fedrigoni

Výtisk č. ^B.....

Edice Ztráty a nálezy, svazek 10

Edice Ztráty a nálezy je nekomerční projekt, jehož smyslem je zachovat texty,
které z různých důvodů není možné nebo vhodné vydat jako standardní publikaci.

Podbořany 2024